В рожевій мушлі море привезу.
Печаль мою, захвилену і пінну,
Доповню я гаданнями зозуль,
Зітханням вітру в полі тополинім.

Мене солило море недарма:
Я буду довго в себе зберігати
І даль, і сум, і те, чого нема,
Але за що не шкода помирати...

Там – голос чайки гріється в човні
І скелі – посивілі від загару...
Морське чоло наморщив добрий гнів,
А вітер вітру замовляє чари.

...Лежить та мушля в мене на столі.
У ній шумить моє далеке море.
Ідуть та йдуть крізь мене кораблі
І, як печаль, стають комусь прозорими.